

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (quasi-experimental research) ชนิดสองกลุ่มวัดก่อนและหลังการทดลอง (two group pre test-post test design) เพื่อศึกษาผลของการเรียนรู้จากประสบการณ์ต่อประสิทธิภาพการเฝ้าระวังการติดเชื้อโรงพยาบาลแบบมุ่งเป้าของพยาบาลควบคุมการติดเชื้อประจำหอผู้ป่วย ระยะเวลาดำเนินการวิจัย 3 เดือน

กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ พยาบาลวิชาชีพผู้ทำหน้าที่เฝ้าระวังการติดเชื้อในโรงพยาบาลมหาวิทยาลัย จำนวน 20 คน โดยใช้วิธีสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (simple random sampling) เพื่อเข้ากลุ่มทดลอง 10 คน และกลุ่มควบคุม 10 คน และเฝ้าระวังการติดเชื้อในผู้ป่วย 685 ราย ที่เข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลมหาวิทยาลัย และได้รับการคาสายสวนปัสสาวะจำนวน 639 ครั้ง ใช้เครื่องช่วยหายใจ จำนวน 503 ครั้ง ได้รับการใส่สายสวนหลอดเลือดดำส่วนกลาง จำนวน 124 ครั้ง และได้รับการผ่าตัดจำนวน 375 ครั้งในวันที่ 1 ถึง 30 กันยายน และวันที่ 1 ถึง 30 พฤศจิกายน พ.ศ. 2556

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของพยาบาลควบคุมการติดเชื้อประจำหอผู้ป่วย แบบเฝ้าระวังการติดเชื้อในโรงพยาบาลแบบมุ่งเป้า และแผนการเรียนรู้จากประสบการณ์ ซึ่งผ่านการตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาจากผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 คน ได้ค่าดัชนีความตรงเชิงเนื้อหาของแบบเฝ้าระวังการติดเชื้อในโรงพยาบาลแบบมุ่งเป้า เท่ากับ 0.98 ผู้วิจัยประเมินความเชื่อมั่นของการวินิจฉัยการติดเชื้อในโรงพยาบาล โดยผู้วิจัยดำเนินการเฝ้าระวังการติดเชื้อในโรงพยาบาลนานพร้อมกับพยาบาลควบคุมการติดเชื้อของโรงพยาบาลนาน ได้ค่าความเชื่อมั่นของการวินิจฉัยการติดเชื้อในโรงพยาบาล เท่ากับ 1.00 ผู้วิจัยประเมินความเชื่อมั่นของการวินิจฉัยการติดเชื้อในโรงพยาบาล

ของผู้ช่วยวิจัย โดยผู้วิจัยดำเนินการเฝ้าระวังการติดเชื้อในโรงพยาบาลพร้อมกับผู้ช่วยวิจัยของโรงพยาบาลมหาสารคามได้ค่าความเชื่อมั่นของการวินิจฉัยการติดเชื้อในโรงพยาบาล เท่ากับ 1.00

การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา โดยการแจกแจงความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าความไว และ ความจำเพาะในการวินิจฉัยการติดเชื้อในโรงพยาบาลโดยใช้สถิติ Chi-square test

ผลการวิจัยพบว่า ค่าความไวในการวินิจฉัยการติดเชื้อของกลุ่มทดลองหลังได้รับการเรียนรู้จากประสบการณ์เพิ่มขึ้นมากกว่าก่อนได้รับการเรียนรู้จากประสบการณ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จากร้อยละ 58.57 เป็นร้อยละ 82.14 ค่าความไวในการวินิจฉัยการติดเชื้อของกลุ่มทดลองก่อนได้รับการเรียนรู้จากประสบการณ์ คิดเป็นร้อยละ 58.57 มากกว่ากลุ่มควบคุม คิดเป็นร้อยละ 52.17 ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และค่าความไวในการวินิจฉัยการติดเชื้อของกลุ่มทดลองหลังได้รับการเรียนรู้จากประสบการณ์ คิดเป็นร้อยละ 82.14 มากกว่ากลุ่มควบคุมคิดเป็นร้อยละ 46.15 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ค่าความจำเพาะในการวินิจฉัยการติดเชื้อของกลุ่มทดลองหลังได้รับการเรียนรู้จากประสบการณ์ เพิ่มขึ้นจากร้อยละ 80.69 เป็นร้อยละ 90.07 มากกว่าก่อนได้รับการเรียนรู้จากประสบการณ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ค่าความไวในการวินิจฉัยการติดเชื้อของกลุ่มทดลองก่อนได้รับการเรียนรู้จากประสบการณ์ คิดเป็นร้อยละ 80.69 น้อยกว่ากลุ่มควบคุมคิดเป็นร้อยละ 80.88 ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และค่าความจำเพาะในการวินิจฉัยการติดเชื้อของกลุ่มทดลองหลังได้รับการเรียนรู้จากประสบการณ์ คิดเป็นร้อยละ 90.07 มากกว่ากลุ่มควบคุม คิดเป็นร้อยละ 80.73 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.2 ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

5.2.1 ผู้บริหาร และพยาบาลควบคุมการติดเชื้อ ควรส่งเสริมให้มีการเรียนรู้จากประสบการณ์ในกลุ่มพยาบาลควบคุมการติดเชื้อประจำหอผู้ป่วยอย่างต่อเนื่อง เพื่อช่วยให้ประสิทธิภาพในการเฝ้าระวังการติดเชื้อในโรงพยาบาลอยู่ในระดับสูงต่อไป

5.2.2 ผู้บริหารควรส่งเสริมให้มีประเมินประสิทธิภาพการเฝ้าระวังการติดเชื้อในโรงพยาบาล ทุก 3 หรือ 6 เดือน หรืออย่างน้อยปีละ 1 ครั้ง เพื่อให้ทราบความสามารถในการวินิจฉัยการติดเชื้อของผู้ทำหน้าที่เฝ้าระวังการติดเชื้อ และควรมีการทบทวนเกณฑ์การวินิจฉัยการติดเชื้อ ให้พยาบาลควบคุมการติดเชื้อประจำหอผู้ป่วยเพื่อเป็นแนวทางเดียวกัน

5.3 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

ควรศึกษาผลของการเรียนรู้จากประสบการณ์ต่อความไวและความจำเพาะในการวินิจฉัยการติดเชื้อในโรงพยาบาลในแต่ละตำแหน่งของการติดเชื้อ เพื่อให้การเฝ้าระวังการติดเชื้อ มีประสิทธิภาพมากขึ้น